Я хочу радости, я сміху, сонця хочу!
Яка верба ласкава, вишня – молода.
Як лагідно десь в потоках плюскоче
Ясна вода.

В небесних заводях з ясними вантажами
Пливуть далекі білі кораблі:
То радісна весна – багатими дарами
І то заручини землі.

Дзвенять сади, мов золоті бандури,
І ниви сонячно всміхаються селу:
То красень май – музика мудрий
Склада землі хвалу.

Земля ж, мов квітка пелюстки розкрила
І кличе всіх спочити від турбот…
Навіщо ж ми собі заборонили
І радість, і любов?!

Невже ми боїмось вогню ясного сміху?
Чи соловейків спів з дороги нас зіб’є?
– Відкриймо ж серце, для земної втіхи,
Нехай, змарніле, п’є!